

ההחלטה על 'שתי דרכי כתיבה'

- א. דורי דורות שתי דרכי כתיבה נוהגות בלשון העברית: האחת בניקוד והאחרת שלא בניקוד. אף על פי שבכל אחת מן הדרכים אנו מוצאים בספרות גוונים שונים, הכתיב שבניקוד משמש בהוראה בבתי-הספר על פי שיטה קבועה, מדויקת ומבוררת. שיטה זו, שהסדירה ועד הלשון בשעתו, מעלותיה להוראת הלשון גלויות וברורות, ולא לחינם נחשבה לכתיב הדקדוקי. אולם לצד שיטת הכתיב המנוקד כתיבה שלא בניקוד נוהגת, שלעולם לא נדחקה מפני הניקוד. אדרבה: תחום שימושה רחב מתחומו של הניקוד. ועד הלשון העברית והאקדמיה ללשון העברית עם כל טרחתם להגיע לכלל הכרעה – כתעודתם וכסמכותם – לא ראו כל אפשרות לעשות אחת משתי הדרכים לשליטה יחידה בכתיבת העברית. הניסיונות השונים, שנתנסו בתחומי ועד הלשון והאקדמיה, לא עלו יפה. גם היום אין האקדמיה רואה תנאים כשרים לביטול אחת משתי הדרכים מפני חברתה.
- ב. הכתיב שבניקוד הכרח גם היום, כגון בהוראה ובחינוך, בספרי התפילה ובשירה, וכן בפרסומים עממיים למיניהם. אף דין הוא שיורחבו תחומי שימושו בכל דבר המופנה לציבור, שעל ידיו קריאת מלה עברית ברורה לגמרי, והלשון נשמרת מהשתבשות שהכתיבה גורמת. כל מקום שכתיב זה משמש, החובה לכתוב בו לפי הכללים הקבועים זה דורות, וכל סטייה ממנו תיחשב שיבוש.
- ג. הכתיב שאינו מנוקד משמש זה דורות בגוונים שונים, וכולם מבקשים למלא את חסרון התנועות באמות הקריאה, אחד מרבה ואחד ממעיט. לאחר דיונים וניסיונות מרובים במשך שנים קבע ועד הלשון שיטה בעניין הכתיב חסר הניקוד, שכל עיקרה מתן צורה אחידה לכתיב זה. האקדמיה רואה לסמוך את ידה ולהמליץ על מעשה ועד הלשון במהדורתו האחרונה, באשר הוא מקל את קריאת המלה העברית, מצמצם אפשרויות של טעות בהבנה ומכניס סדר בנהגים השונים, המבקשים להקל את קריאת המלה העברית.
- ד. הסדרו של ועד הלשון, שרישומו כבר ניכר בציבור יפה (בכתיבה העת ובעיתונות היומית), מן הדין הוא שידריך גם את המורים בבתי הספר, והניסיון בשימושם יורנו במשך זמן מתקבל על הדעת, אם כללים אלה טעונים תיקונים והיכן, ויהא תפקידה של ועדה מיוחדת לטפל בהם.

זיכרונות האקדמיה ללשון העברית" טו, ירושלים תשכ"ח. ההחלטה נתקבלה בישיבה פ"ה של מליאת האקדמיה, בו' בניסן תשכ"ח.